

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Kiliani Franciæ Orientalis, Qvæ Et Franconia Dicitvr;
Apostoli, Gesta, Varijs cum notationibus historicis,
dogmaticis**

Serarius, Nikolaus

Wirceburgi, 1598

VD16 S 5993

IV. De regione in quam venit S. Kiliani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64132)

prout in margine à quodam rectè notatum; sed confusione illa vetere, qua idem sunt Scotia, & Hybernia. Sancti verò Burchardi vitæ auctor Egilvvaldus, ipsum, & Sanctum Bonifacium ex Anglia, seu Britannia venisse docet; Sanctos verò Kilianum, Columbanum, & Gallum è Scotia, idemque de se ipso profiteretur ipsemet S. Bonifacius: de eodem, & de se ipso S. Burchardus: sed Kilianum è Scotia huc in Franciam venisse asserit. Licet igitur in hodierna recentiore Scotia, in vrbe Rosmarcky, D. Bonifacij patriam collocet Thomsonus, ea tamen olim, vt audimus, Anglia, vel Britannia dicebatur, & Hybernia Scotiæ sibi nomen etiam vendicabat. Quia tamen ex Hybernia ista, Scotorum pars quædam egressa est, in eaque Britannia ora, quam Picti iam habebant, vt supra dictum; confederunt, ij quidem, principio, à duce suo Rheuda, dalrheudini dicti fuerunt, vt ait V. Beda, postea tamen Pictos inde ipsos exegerunt, & Boreale totum illud latus obtinuerunt, ei que vetus gentis suæ nomen indiderunt, ita vt Scotorum gens vna fuerit, sed Scotia duplex facta sit; vna vetus, & propria in Hybernia, recentior altera, in Septentrionali Britannia. Vnde factum, vt siue ex Hybernia, siue ex Aquilonari Britannia, diuini verbi præcones venirent, ij Scoti omnes appellarentur: & etiamnum hodie, in Germania, Scotorum monasteria quædam nominentur. Fuerunt enim illa pijs à maioribus excitata, quod se ipsi Scotorum istorum, quorum spiritualium participes facti fuissent; debitores, vt ijs, in carnalibus ministrarent; profiterentur. Ea interdum, apud veteres, hospitalia Scotica vocantur. vt ex Meldensis Concilij capite, quod in Francicarum legum volumen relatum est; intelligitur.

IIII.

DE REGIONE IN QUAM VENIT

S. KILIANVS.

Anc variè Scriptores appellant, V. Beda in Martyrologio *Austriam*: Viterbiensis *Theutonicorum Occidentalium terram*: Irenicus *Menigaugiam*: S. Burckardus

Prologo.

Epist. ad Zach.

l. 2. hist. c. 1.
l. 2. vitæ c. 11

l. 1. hist. c. 1.

Rom. 15.
Lege Beatū
Rb. l. 2. f. 92

l. cit.

p. 17.

l. 3. c. 76

D 2

& idem

l. 2. c. 11.
Anno 697.

l. c.
l. 1. Geneal.
Aust.

R. begino.
Otto Frising
l. 5. c. 20.

lib. 1. hist. S.
Bonif.

Gatw.

Tritem. in
Compendio
Annal. R. 17
Otto Fris. l. 1.
c. 25.

l. 3. c. 76.
l. 4. c. 7.
Sabell. Enn.
10 l. 3.

Alciatus l. 2.
disp. c. 22.
Adr. Iun. in
Batavia.

Hotom. c. 4.
c. 5. Fran-
co Gall.

l. 2. Com. In-
ris c. 9.

& idem Irenicus Franciam : Auctor noster Franciam Theuronicam, vel Orientalem : Sigebertus Ostrofranciam : Viterbiensis rursus, & plerique hodie omnes, Franconiam. Et primi quidem nominis ratio patet, si meminerimus, quod & Lazius notavit, à Francorum regibus, Lugdunensem Galliam, in qua Burgundi, Narbonensem, & Aquitaniam vocatam Neustreich, siue Neustriam, & Westrasiam, id est, Occidentale regnum : terras verò illas, quæ à Mosâ erant, non ad Rhenum tantum, ut vult Lazius, sed & ultra, quemadmodum vel ex Bedæ verbis, quæ infra proferam; apparet; Ostereich, id est, Orientale regnum, ceu Austrasiam, vel Austriam : fuitque isto modo Franconia, ipsius Austriæ pars. Et eadem notione utitur Gregorius II. Pontifex cum omnibus in Orientali plaga constitutis salutem precatur. Secundi verò nominis, expedita ratio est, cum qui Rheno propiores erant Germani, eorum qui versus ortum, in interiore Germania, longius funderentur; respectu, Occidentales nominarentur. Tertium, significare videtur Mœni agrum, sicut & hodie Rheingauia, seu Rheingaugia dicitur. Quarti, & sequentium, quæ ex ipso pendunt; quænam causa sit, quot pæne calami, tot opiniones. Una Francos dictos putat à Franco, vel Francione. sed hunc aliqui Priami filium aiunt, alij Hectoris, nonnulli etiam Anthari Sicambrorum Regis, hisque postremis, ob Hunibaldum nescio quem, à Tritemio laudatum; assentitur Irenicus, & Beroaldus. Altera, Phirassos, apud Ptolemæum in Scandinavia populos, esse Francos tradit. hancque vir ævo nostro egregiè litteratus Adrianus Turnebus excogitavit. Tertia, vult à ferocitate Francos appellatos, in eaque sunt Ado, Godefridus, Urspergensis. Quarta, à libertate quam nomine isto importari agnoscunt Itali, Galli, Germani. Hanc enim adeptos eos omnes, refert Turpinus, qui, ad S. Dionysij ædem constituendam, opis aliquid contulissent. Alij verò hanc eos, & sibi, & alijs, quos defendendos suscepissent; armis peperisse. sicque tam præclaro nomine insignitos. Iam verò eos esse Gallos indigenas, affirmat Franciscus Connanus, & aliquo cum Germanorum conuicio, parum sanè tanta hominis alioqui doctissimi fama digno, Genebrardus; Puto, ait,

nobile-

nobilitatem Gallicam esse aboriginem, nec ortam è tam impuro Franconum sanguine. Rursūq; ; Franci, natio Gallica & indigena, non Germanica & c. E contrario verò, aduenas, & quidem è Troiæ fauillis, & cineribus alij vti paulo ante indicatum; Alciatus è Scythia: è Scandinauia Turnebus: è Chaucis tam maioribus qui inter Albim, & Visurgim, quam minoribus, qui inter Visurgim, & Amasium (hodie Weser vnd Ems) Hotomanus: è Sicambris Beroaldus, & à se ipso dissidens postea, Genebrardus. Longum foret, quid in hisce omnibus vel proberur, vel improbetur; argumentando patefacere. Veteres tantum è quibus veritatis historicæ radius aliquis, tanta in caligine, oriatur; complures laudabo. Nam de Francis altum alioquin apud Ptolemæum, Plinium, Strabonem, similesque Geographos silentium.

lib. 2. & 3.
Chron. f. 190

174. 235.

Iren. lib. 3.

c. 76.

l. 6.

l. 6.

l. 3.

V.

QVI FRANCORVM, FRANCONVM VE
MEMINERINT AVCTORES.

*Et primò qui è vetustioribus Græcis,
Latinis, Hebrais.*

Arthenius Phocensis, vel vt interdum etiam vocatur; Nicænus, Mithridatico olim bello à Romanis captus; hisce apud Bizantinum Stephanum verbis scripsit. φράγγοι ἔθνος Ἰταλίας τῶν Ἀλπεων ὀρέων ἐγγύς. Corrigit Beroaldus βρέγγος, quòd hi à Strabone lib. 4. nominentur, non Phrangi, seu Franci. cum tamen ne hi quidem Brenchi in Italia sint, sed tantummodo cum Noricis, & Windelicis versus Italiam tendant, non autem, vt ipse ait; inter Noricum, & Windeliciam sint. Ego cum rationem & causam mutationis nullam videam, nihil muto, & ex huius saltem sententia noto, Francos in Italia, propè Alpes, fuisse. præsertim cum Celtæ in Transpadana Italia ab eodem ponantur Strabone, libro sequenti, Insubres scilicet, Boij, Gesatæ &

I.

l. 4. c. 7.